No. 17, 9 MEI 1941

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen. — Uitgave: NENASU, Leiden
Opstelster: A. W. te Luij, Nieuwe Schoolstraat 16a, Den Haag, Tel. 115482
Administratie-adres: Postbus No. 2 — Leiden — Telefoon No. 21545

Abonnementsprijs: f 0.79 per halfjaar: f 1.58 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Voor zoover de voorraad strekt kunnen losse nummers worden aangevraagd bij de Nenasu, Postbus 2, Leiden. Prijs 10 cent met inbegrip van porti. Advertenties 50 cent per regel. Korting bij contract

KAMERAADSKE

Wij staan voor den tienden Mei. 10 Mei 1941.

10 Mei 1940 — een korte maar hevige oorlogsverschrikking golfde ook over ons Vaderland. En het was niet alleen de verschrikking van den modernen oorlog zelf, doch daarenboven — en misschien nòg erger, ja pijnigender dan alles — ontpopte een groot deel van ons Volk zich tot een opgezweepte redelooze massa, die door een zich achter verduisterde ramen verschanste regeering werd ge-bruikt om de kern van ons Volk — de nationaal-socialisten — kapot te stampen.

Het is niet gelukt. De kern was te hard.

In die kern bevinden zich óók de vrouwen en — wij mogen het gerust zonder zweem van hoovaardij zeggen — veel, zeer veel, hebben deze vrouwen, de kameraadskes, ertoe bijgedragen deze kern zoo hard te doen groeien.

Hoe? Dat is gauw gezegd; daarover behoeven wij niet uit te wijden: door haar trouw aan Beginsel, Leider en Beweging, door haar offervaardigheid, haar volharding.

Die volharding en het onwankelbaar vertrouwen hebben vooral zij getoond, die in de concentratiekampen, in middeleeuwsche gevangenissen, in kelders van politiebureaux, in afgekeurde kazernes, in de èigen huizen, als vee bij elkaar werden gedreven en behandeld door èigen volksgenooten als waren zij erger dan misdadigsters.

Doch ook de vrouwen, die door een geluk of ongeluk niet terecht waren gekomen in deze kampen, hebben dezelfde ellende doorstaan voor hun overtuiging, die geen macht ter wereld haar uit het hart kon rukken. Het zijn de vrouwen geweest, die duizenden angsten doorstonden binnen de vier muren van de eigen woonkamer. Die overal het spook van de bedreiging zagen grijnzen; die afgesneden waren van de kameraden uit de Beweging, die in zoovele gevallen man of zoon zagen wegsleuren, niet wetende waarheen. Zij, die achterbleven, alléén.

Wij durven het niet zeggen wie van beiden het zwaarst hadden.

Laten wij hier op deze plaats niet verder ingaan op de verschrikkingen, welke de nationaal-socialisten in de Mei-dagen dubbel troffen. Laten wij alleen nog hieraan toevoegen: onze vrouwen hebben zich kranig gedragen. Zij waren toen met recht de kameraad van den man. En zij hebben haar Nederlandsche vrouweneer hoog gehouden — zij vergolden geen kwaad met kwaad. Zij kennen geen wraak. Oók niet die vrouwen, die slechts het ontzielde lichaam van man of zoon terug kregen. Met diepen eerbied denken wij aan díe vrouwen.

Het is thans een jaar later. Slechts één jaar.

Geen klacht hoort men van onze vrouwen, waaronder zoovelen nú nog gebukt gaan onder het leed uit de Meidagen.

Wat is haar wraak?

Die bestaat hieruit, dat zij zoo mogelijk met nòg meer inzet van het eigen ik arbeiden; niet voor zich, niet voor eigen belangen, doch voor de toekomst van onze jeugd, voor hen ook, die haar thans nog hoonen, bespotten, najouwen.

Nauwelijks was de oorlog in Nederland afgeloopen of men zag ze weer, de kameraadskes: trap-op trap-af met de busjes voor Sociale Zorg, voor Strijdfonds, de insters, de propagandisten, de verspreidsters. Haar, de ouderen, die niet meer zoo goed ter been zijn, kan men des avonds na soms moeilijke dagtaak in de kringhuizen aantreffen. Ze zitten krantjes te vouwen: alles voor de Beweging. Met de krant op straat staan ze, jong èn oud, weer of geen weer, kou of hitte.

Afdeeling na afdeeling der N.S.V.O. werd opgericht. In de N.S.V.O.-huizen, verkregen door spaarzaamheid en offervaardigheid der moeders en jonge vrouwen zelf, kan men ze op elk uur van den dag vinden: de breisters, de administratrices, de voorlichting gevenden op alle gebied van kinderverzorging, volksgezondheid, huisvlijt, volkskunst. Zij die de Sociale Zorg behartigen en er steeds weer op uit moeten naar alle uiteinden van de stad, in sloppen en stegen.

Allen willen wij ze opnoemen; de plaatsruimte ontbreekt echter om heel het groote, strijdende vrouwenleger van Mussert te omschrijven. Dat vrouwenleger, dat strijdt op eigen wijze, naar eigen aard; voor de toekomst van de jeugd, voor de toekomst van de peuters, die zoo vertrouwelijk tegen moeders schoot aanleunen. Dáárvoor hebben zij geleden, lijden zij nog, niet om zichzelve!

En eens zal diezelfde jeugd — opgegroeid tot flinke mannen en vrouwen — kunnen zeggen: zie om naar dat leger van moeders, zusters, van de alleenstrijdenden: de ongehuwden, en gedenkt het, want het streed en leed voor òns.

En zijn er niet nu reeds ontelbare kameraden, die kunnen zeggen: zij, moeder de vrouw, zij heeft náást mij gestaan in moeilijke tijden, ja, zij was het zoo vaak, die mij nieuwen moed, een herboren vertrouwen gaf.

De vrouw, het kameraadske — „dat mensch van de N.S.B. van hiernaast", zooals de buurvrouw haar betitelt — zij heeft getoond een èchte Nederlandsche vrouw te zijn!

♥

Huizer kleederdracht

in eere gehouden

(Van een medewerkster)

Luid ratelt de bus van de Gooische Tramweg Maatschappij over den steenen straatweg van Hilversum, via Laren en Blaricum naar Huizen. De onoogelijke houtgas-generator zwaait er, puffend uit het dwaze dunne pijpje, achteraan en grijze rookwolkjes krinkelen grillig omhoog in de heldere voorjaarslucht.

Aan de halte Blaricum-dorp staat een troepje drukpratende vrouwen in haar eigenaardige kleederdracht, en even later stroomt „Huizen" de bus binnen.

De groote witte mutsen met den minstens 15 cm. breeden rand, stijf rechtop, glanzend gestreken, ronden zich als een aureool om de vriendelijk lachende, frissche gezichten. Die strook, in totaal wel 2 el lang, buigt zich aan weerszijden op de schouders naar achteren om. Van mooi bewerkte kant is zij, of van tule in fijne plooitjes gelegd en vastgenaaid aan het kleine mutsje achteraan het hoofd, waarin het haar geborgen zit; het mutsje is van wit neteldoek, onder aan den nek ingehaald. Van voren onder de kin is de muts met een wit bandje vastgestrikt om het afwaaien te beletten.

De rood- of blauw-paarse katoenen japonnen bestaan uit twee deelen: een zeér wijde, lange rok, ingerimpeld aan een strakken taillleband — wat een breede heupen! — en een nauwsluitend jakje, als een keursje, met een plat, rond kraagje aan den hals afgewerkt. De lange, heel wijde mouwen zijn ook alweer gerimpeld aan een strak polsbandje. Dan komt het blauwgeruite bonte boezelaar. Wat een omvang! Ik bereken hoeveel meter stof voor zoo'n uitrusting wel noodig is, kom op minstens 20 meter en denk — hoe kan het anders in dezen tijd! — aan de punten! Zelfs de breedte van de stof was voor het schort nog niet genoeg, daar moest nog een apart baantje van ¼ meter bij! De breede band, waaraan het ingehaald zit, loopt aan beide kanten over den rug door en die twee platte banden worden netjes op elkaar gelegd, eindigen smal en zijn van voren vastgestrikt. Nu, de rok is terdege beschermd door den wijden boezelaar!

Ik zit vol belangstelling te kijken, want ben ik niet op weg naar een Huizer kameraadske, dat me vriendelijk aangeboden heeft haar spullen eens te komen bekijken, omdat ik „voor de krant" schrijf? En dan moet het toch immers ècht waar zijn!

En ja, een kwartier later kan ik ten huize van dit kameraadske alles op mijn gemak bekijken: jak en rok.

„Maar we zijn niet meer zoo dik als vroeger," vertelt de bezitster van al dat goed. „Toen droegen we wel vijf of zes dikke baaien onderrokken. 's Zondags gestreepte met daarover heen de bovenste onderrok van zwart moirée — dat gleed zoo goed! — en daarover weer de zwarte bovenrok."

En zij laat mij dien zien; zeven en twintig jaar oud is-ie al en van heel dik zwart satijnen stof, parmat heette deze, met een zoom van een halven meter. Onverslijtbaar! Er werd des Zondags een zwart jakje van dezelfde stof op gedragen en door de weeks een bruin. Ook de zwarte boezelaar was van dezelfde materie. Soms was zoo'n boezelaar prachtig gebloemd.

„En bij dat al hoort nou de mooie Zondagsche muts. Want dit — de spreekster wijst op het tulen gevaarte dat ik reeds tevoren in de bus had zitten bewonderen — is de kleine „weeksche" maar!"

Dan haalt ons kameraadske, die haar kleederdracht zoo getrouw bleef, uit de ouderwetsche secretaire van rood glanzend hout, waarop twee wit-steenen hondjes prijken in gezelschap van een beeldje onder een glazen stolp, de „èchte" muts, met den ijzeren hoofdband met twee gouden beugeltjes.

Het onderkapje, bergplaats van het in een rechte scheiding gedragen haar, is wit, maar met opengewerkte zwarte stof er over heen. Hierover valt de ijzeren band en de groote muts met de kolossale, stijve strook, wordt daarover heen getrokken. Door het tulen haarmutsje komt dat eerste zwarte onderkapje te zien. Een heele kunst om zoo'n kap op te zetten! Want van achteren moeten de beide uiteinden van de lange strook met speldjes aan elkaar gestoken worden En dat kun je moeilijk zelf doen. Er waren vroeger bepaalde „mutsen-zetsters" in Huizen. 's Ochtends, vóór kerktijd, trokken de Huizer schoonen daarheen. Ze stonden op een rijtje te wachten tot ze aan de beurt waren. Nu gaan de weinigen, die de dracht nog getrouw gebleven zijn, naar één of ander familielid, die de kunst machtig is.

„Hoe komt het toch, dat de jeugd niet meer aan die kleeding wil?" vraag ik. „Ik vind het zoo jammer, dat die ècht volksche dracht verdwijnt."

„Och, mensch," krijg ik ten antwoord van mijn kameraadske, „als ik nou jong was, droeg ik het toch ook niet meer! 't Is veels te lastig! Kijk, Holland is een erg vochtig land, veel regen en mist, vooral hier aan zee. Je gaat met je muts, pas schoon, mooi stijf, op weg; de rand staat prachtig rechtop, maar een paar uur later al hangt het ding slap in groote plooien om je hoofd, of je „simpel" bent. We hadden er zekere wel 5 of 6, en zetten gauw een andere op. Maar wat een werk! En wat onhandig die dikke lange wijde rokken op de fiets! 't Is haast geen doen in dezen modernen tijd. Wie wil dat nog? Neen, hoor, de kleine meisjes dragen ook al lang niet meer de bruine of zwarte jurkjes met de korte pofmouwtjes, waarover het bonte schortje. Met een bandje om den hals hing dat van voren los over het jurkje, en het had twee geplooide schouderkapjes."

„En het hoedje met het veertje?" vraag ik, want dat herinner ik me nog best uit mijn kindertijd.

Maar ook dat is verdwenen.

Ronde bruine hoedjes waren het, van hard stroo; een grappig veertje lag over den bol en bruin lint stond er tegenop geplooid. De kleine jongens zie je ook niet meer in de zwarte buisjes met lange broekjes, die zoo eigenwijs stonden.

„En de mannen dan. Dragen die hun pakken nog?", wil ik weten van haar echtgenoot.

„Neen, ook niet, alles weg: 't is gewoon burger." En dan begint hij te vertellen.

„Er waren eigenlijk drie soorten, zie je, van de visschers, van de boeren en van de burgers, allemaal wat verschillend, maar wij die het wisten, konden best zien wie we voor hadden! 's Winters droegen de boeren ècht Marine-duffel en 's zomers zwart laken De boeren-petten waren rond en heel hoog, met een klep van dezelfde stof. Maar nou moet je de visschersdracht eens zien!"

Mijn gastheer haalt een ouderwetsch portret van den wand.

„Dat was mijn vader."

Ik vergelijk het gezicht van het portret met de stoere trekken, de forsche kin, de grijze rustige, verstandige oogen van den spreker; ja, dat zijn onmiskenbaar: vader en zoon. En dan wijst hij me de verschillende kleedingstukken aan; de

lange zwarte broek, het blauwe boezeroen, het roode dasje met witte bloempjes; daar bovenuit steken twee gouden knoopen; maar die zitten in het onderhemd, vertelt hij. En dan komt over het blauwe boezeroen nog het korte zwarte jasje, zonder kraag en zonder revers. Het ziet er wat kaal uit en draagt slechts aan den rechterkant één rij knoopen. Met twee platte zilveren knoopen wordt het dicht gehouden. Op de schoenen zie ik twee groote zilveren gespen. Het geheel zal wel fleurig gestaan hebben! Bij dit visschers-costuum hoorde een platte pet, de bol wat overhangend over den stijven rand heen, en een glimmende gelakte klep. De overjas, die voor de kou daar overheen werd gedragen, heette „baadje", en was van zwart pijllaken. Zulke stoffen kennen wij nu niet eens meer! 't Was heel duur. Ja, zulke uitrustingen kostten wat!"

„En," vertelt zijn vrouw weer, die zich ook alles nog goed herinnert, „dat baadje had een opstaand kraagje en dan twee revers van blauw baai. Maar wij vrouwen, dragen geen mantel! Dien hebben we heel niet; enkel maar groote zwarte wollen omslagdoeken, in een punt op den rug gevouwen; die zitten lekker warm."

Ik krijg de muilen nog te zien, die bij de dracht hooren, waarop de Huizer meisjes zoo gezellig klepperen konden.

Een èchte Huizer familie. De meisjes ziet men nu niet meer — hooge uitzonderingen daargelaten — in de typ'sche kleederdracht van hun geboortestreek loopen. De pofmouwtjes, het bonte schotje en „het" hoedje met het veertje..... het is alles vreemd voor den mensch uit de groote stad. En toch: had het niet zijn eigen bekoring?

(Eigen foto)

Dan krijg ik een kopje thee met een balletje.

Ze beloven, dat ze de Nationaal-Socialistische Vrouw zullen inkijken om te zien, of alles er wel goed in staat.

Hun krachtig Hou zee! klinkt me nog na op den drempel; en dan moet ik vlug weg om de bus te halen.

G. E. M.-v. d. V.

De vrouw in Nederland

In de „Deutsche Zeitung in den Niederlanden" van 6 April jl. schreef M Brosius onder den titel „Die Frau in den Niederlanden" een artikel, waarin de positie van de Nederlandsche vrouw wordt behandeld.

Wij lezen daarin o.a.:

„Een volk dat een zoo beteekenisvolle rol toekent aan het kind als het Nederlandsche, zal de vrouw niet alleen onbeperkte heerschappij in de huishouding toekennen, doch voor haar ook een bijzondere plaats inruimen in het volksleven zelve.

Wat haar plaats in den huiselijken kring betreft: daar zal men dikwijls meesmuilend vaststellen, dat „mevrouw" er den schepter zwaait! Zij maakt uit hoe alles in de huishouding zal gebeuren. Het is juist de man, die haar bij iedere gelegenheid op den voorgrond schuift. „Moeder de vrouw" — zegt de eenvoudige man, als hij spreekt over z'n betere helft. Vol liefde en achting legt hij daarmede den nadruk op haar dubbele rechten. „Moeder de Vrouw" is de eerste en laatste instantie in al de vraagstukken van het gemeenschappelijk vraagstuk."

Doch niet alleen roemt schrijver de Nederlandsche vrouw als moeder. Hij geeft ook den man wat hem toekomt en zegt: „Men kan met recht den Nederlander een voortreffelijk gezinsvader noemen, ja men kan zelfs een betere moeilijk vinden."

Niet alleen wijst schrijver op de positie der Nederlandsche vrouw in het gezin. De Nederlandsche vrouw vervult ook een belangrijke taak in alle takken van beroepen van het openbare leven, welke zij uit hoofde van haar vrouw zijn, kan uitoefenen. Vooral in het onderwijs heeft zij een belangrijke functie.

Mooier getuigenis kan de vrouw wel niet bekomen.

Laten wij daarom des te harder ons best doen onze Nederlandsche vrouweneer hoog te houden!

Voor vijf jaren, op 27 April, betrok kameraadske G. E. Monsees—van der Veen, een trouw medewerkster aan ons blad, haar post met Vova voor het postkantoor te Hilversum.

Vijf jaren lang, zomer en winter, in brandende hitte en felle koude, trotseerde dit kameraadske spot en hoon van voorbijgangers.

Vijf jaren lang offerde zij tijd en ontspanningen met liefde, want het was voor de Beweging voor ons Volk.

In deze vijf jaren verkocht kameraadske Monsees niet minder dan 2000 Vova's!

Ondanks haar drukke werkzaamheden als districtsleidster der N.S.V.O. in het Gooi en als spreekster, ziet men haar ook nu nog trouw iedere week haar post betrekken. Een voorbeeld van volharding en bereidheid onzer vrouwen!

(Foto „De Daad")

Eén Jeugdbeweging

voor Neerlands jongeren

Onlangs hield kam.ske S. W. C. Snijder van Wissenkerke, vormingleidster van den Nationalen Jeugdstorm, een radiorede over deze Jeugdbeweging, die — zonder aanzien des persoons naar rang, stand en godsdienst — de geheele Nederlandsche jeugd omvat.

Wij, nationaal-socialistische vrouwen, zijn ons van onze taak tegenover onze jeugd bewust. Wij weten, dat wij — en dit geldt in het bijzonder voor de moeders —àchter de jeugdbeweging moeten staan, wil deze het beoogde doel bereiken. Daarom ook, dat N.S.V.O. en Nationale Jeugdstorm hand in hand arbeiden aan dit grootsche doel.

Wij drukken hieronder de radiorede van kam.ske Snijder van Wissenkerke af.

Ik spreek tot U over een onderwerp, dat weldra in het middelpunt der belangstelling van heel Nederland zal staan, n.l. de opvoeding van onze jeugd buiten het schoolverband.

De jeugd door felheid der ouderen uit elkaar gescheurd, opgevoed in tweedracht en haat, moet tot elkaar worden gebracht door eensgezinde leiding.

Geen waarachtig goede jeugdleider kan gemist worden, uit welken politieken of godsdienstigen kring hij ook kome. Niemand behoeft te vergeten, wat men leerde in de oude jeugdvereeniging, welke men vol liefde gediend heeft.

Nu de nieuwe tijd is aangebroken verwachten wij van allen, dat zij zullen medewerken aan het grootsche ideaal: het samenvoegen van Jong Nederland in één groot verband. Niet alleen verwachten wij medewerking van de jeugdleiders, maar ook van ouders en opvoeders, want slechts door sámenwerking kan het volmaakte bereikt worden, wat aan het kind ten goede komt.

Jeugd en politiek! Is er sterkere tegenstelling denkbaar?

Wat dunkt U van kleuterschool en politiek? Klasgenootjes deelden een vierjarig jongetje mede, dat op den zoogenaamden „bijltjesdag" ook zijn hoofdje zou worden afgehakt. In grooten angst vroeg dit kind aan zijn moeder om een rood-wit-blauw speldje, want dan zou het niet gebeuren. Dit diene tot waarschuwing aan ouders om zich te onthouden van politiek en woorden van haat en verachting in tegenwoordigheid van kinderen, die gespaard moeten worden, voor wat ons aller leven op dit oogenblik vergiftigt.

Ook op de Lagere School lijden vele kinderen moreel door de houding van het onderwijzend personeel. Hebben deze leerkrachten alleen geleerd hoe men het kind de leerstof in den kortst mogelijken tijd bijbrengt, maar niet, dat slechts door liefde een kind zich kan ontplooien tot een werkelijk goed mensch?

Zelfbeheersching tegenover een kind is noodzakelijk en is men door de politiek zichzelf niet meer meester, dan dient men als leerkracht uitgeschakeld te worden.

Ook andersom zien uitstekende leerkrachten, vol toewijding voor hun klasse en door die leerlingen terecht geacht, die achting in haat veranderen door politieke meeningsverschillen. Het oudere kind op middelbare scholen kan de politiek niet doorgronden en moet zich daarvan onthouden.

Daarom zal onze jeugdbeweging staan buiten de politieke sfeer, buiten godsdienst- en klassenstrijd, allen factoren, die scheiden en onze Nederlandsche jeugd niet samenbinden.

Geen van mijn toehoorders zal nu nog de oogen kunnen

Foto boven: Stormers verzorgen de graven van onze gevallenen in de Meidagen.
Foto rechts: De Leider bezoekt de meeuwkes van een plaatsje in Zuid-Limburg.
(Foto's: Fotodienst N.S.B.)

sluiten voor het gevaar, dat de jeugd en daardoor Nederland bedreigt. Alleen de ervaren jeugdleider kan hulp brengen en wie zich aan dezen plicht onttrekt, zal zich tegenover Nederland te verantwoorden hebben. Een land, dat niet gebaseerd is op de onderlaag van een gedisciplineerde en werkelijk beschaafde jeugd moèt ten gronde gaan, onder welke leiding ook. Geen gebouw is hecht, zonder een goed fundament. Opvoeders, let op Uw zaak!

Hoe dieper de opvoeder zijn taak zal opvatten, hoe minder misdadige jeugd. Het gaat hier natuurlijk alleen over het geestelijk normale kind.

Dat de tucht-Unie (een instelling ter bestrijding van o.a. de jeugdcriminialiteit welke echter bitter weinig resultaten heeft opgeleverd — noot redactie) moest worden opgericht is een bewijs hoe voor alle kinderen leiding buiten schooltijd onmisbaar is.

Onze jeugdleiders zullen wij opvoeden tot mannen en vrouwen, die zich werkelijk van hun taak bewust zijn. Zij zullen met open hart en oor de oudere vriend zijn, die de jeugd door de moeilijke jaren heen helpt en haar opvoedt tot mannen en vrouwen, die Nederlandsch denken, voelen en waardeering hebben voor den arbeid, zoodat zij zullen hunkeren om de hand aan den ploeg te slaan. Wij komen dan geen sigarettenrookende, kattekwaaduitvoerende en zelfs dobbelende jeugd meer tegen. Elk kind, ook in het kleinste gehucht, wordt ingeschakeld, want vanuit één centraal punt wordt de leiding geregeld. Het stadskind brengen wij naar buiten, het buitenkind zal de stad leeren kennen met haar cultuurwerken. Wij willen een jeugd, die trotsch is op haar geboortegrond en er ook vol geestdrift over kan vertellen. De vele jeugdvereenigingen konden, ondanks hun streven, tot nu toe deze idealen niet verwezenlijken. De leiders hadden dikwijls te kampen met tegenwerking van besturen, ouders of onderwijzend personeel. Ingrijpen van kerkelijke zijde kwam ook voor. De grootste moeilijkheid echter was en bleef geldgebrek, veroorzaakt doordat iedere jeugdbeweging wat contributie kreeg en daarmede hetzelfde deed wat ook weer vele anderen op het programma hadden staan. Ik denk hierbij b.v. aan het huren van sport- en speelterreinen. Wanneer één algemeene jeugdbeweging de terreinen huurt en laat gebruiken door alle afdeelingen, is dit aanmerkelijk goedkooper. Door van uit één centraal punt de verschillende takken van jeugdarbeid te laten regelen, kunnen nu alle jongeren van de voordeelen genieten, terwijl tot nu toe leden van dezelfde jeugdbeweging, maar behoorende tot een kleine afdeeling op het platteland, veel minder geestelijke en lichamelijke ontspanning kregen, dan de kinderen in de steden.

Zooals gij hoort, wordt deze beweging breed opgezet, in groote lijnen om een groot doel te bereiken. Haar programma houdt in:

Opvoeding naar lichaam en geest.

Opwekken van verantwoordelijkheidsgevoel tegenover het nageslacht.

Ontzag voor hen, die Nederland groot hebben gemaakt.

Eerbied voor elken arbeid, zoowel lichamelijke als geestelijke, verricht in het belang van het Vaderland.

Bodemverknochtheid (door de cultuurgeschiedenis op te wekken).

Beoefening van zang en dans (uit het verleden en het heden).

Mannelijke ridderlijkheid en vrouwelijk medeleven met jongeren en zwakkeren.

Aanwakkeren van gevoel voor kunst (door musea en goede uitvoeringen te bezoeken onder deskundige leiding).

Lichamelijke opvoeding van jongens en meisjes, dusdanig geleid, dat zij als man en vrouw den zegen daarvan ondervinden.

Karaktervorming van het kind tot planten- en dierenvriend.

Vorming van een band, geleidelijk hechter en sterker wordend, door gezamenlijken arbeid en vreugdevol zingen, bewegen en spelen.

Het stadskind naar buiten, het buitenkind naar de stad.

Ontstellend weinigen zijn de volgende gegevens, mij door het Centraal Bureau van de Statistiek ter hand gesteld, bekend:

Lid van een jeugdbeweging waren in 1939 8 6 pCt. van onze bevolking.

Omgerekend naar de volkstelling van 1930 van de bevolking beneden de 21 jaar 21.4 PCt. lid in 1939.

78.6 pCt. van onze jonge landgenooten zijn te kort gekomen.

Velen hebben zich niet aangesloten, omdat de ouders de voordeelen van het lidmaatschap niet inzagen. Anderen voelden het gebonden zijn als een druk en verkozen het, onder aanvoering van een makkertje, hun lust tot baldadigheid uit te vieren. Het meest tragische is het jonge volkskind op wiens schoudertjes de zorg voor broertjes en zusjes drukte en die moeder niet missen kon. In „betere" kringen moesten de kinderen visites afleggen met Mama en mee uit winkelen gaan en „teaen"! De door rijkdom en „stand" afgezonderde kinderen, wien de gezonde kameraadschap met kinderen van àlle standen niet werd toegestaan uit standsoverweging.

Vele kinderen van gescheiden ouders, die òf met één van de ouders uit moesten òf waarvan de ouders het over het nut der jeugdvereenigingen niet eens waren.

De kinderen uit kleine dorpen en gehuchten waren practisch uitgesloten.

De kinderen uit groote gezinnen, konden de contributie niet betalen al konden zij nog geholpen worden met een tweedehandsch pakje.

Is het niet noodig, de baldadige jeugd van de straat te houden? Kunnen wij het zwaar belaste volksmeisje niet mee laten genieten met kameraadjes van haar eigen leeftijd? Zeker, door de taak, die moeder haar opdroeg over te laten nemen door een ouder meisje, dat zich daarvoor vrijwillig beschikbaar stelt.

Is het niet mogelijk, de moeders te wijzen op de verveelde gezichtjes van opgedirkte kinderen in Theesalons, en de hangerige houding van kinderen, die door Warenhuizen gesleept worden.

Wat het standsverschil betreft, dit begrip is uit den tijd. Ik sprak reeds over de kinderen in de kleine dorpen en gehuchten. Wat de contributie en kleeding betreft, daarvoor is een spaarfonds, zoodat ieder, rijk en arm, een nieuw pakje krijgt.

De Jeugdbeweging van vroeger en nu. Een groot principieel verschil. Jeugdleiders konden tot nu toe zich zelf opwerpen als leiders van een niet erkende jeugdorganisatie. Ouders, die hun kinderen dezen leiders toevertrouwden, kwamen soms later tot treurige ervaringen, zelfs kinderlevens werden verwoest. Een zeer scherp onderzoek zal een aanstelling tot jeugdleider vooraf gaan. Strenge contrôle zal na de aanstelling blijven bestaan. Dit niet alleen geestelijk maar ook lichamelijk. B.v. de gevaren van T.B.C.-overbrenging worden door doorlichten van kinderen en leiders ondervangen. Keuring door tandartsen en lijfartsen heeft twee maal per jaar plaats.

Jeugdleiders! De gelegenheid staat voor u open om het u eventueel nog ontbrekende aan te vullen onder leiding van ter zake kundigen. Deze tijd vraagt van den opvoeder, dat hij den geest van het kind volkomen begrijpt. Daarvoor zijn kennis en ondervinding noodig. Menig kind had door tijdig ingrijpen geen misdadiger behoeven te worden, als leerkrachten en jeugdleiders meer op de ziel dan alleen op het verstand hadden gelet. Wat baat het, of een kind goed leeren kan, als het gesloopt wordt door verderfelijke neigingen?

De goed onderlegde opvoeder kan door oefening het geestelijk defecte kind aanvoelen en dadelijk zorgen, dat bekwame, reeds aangestelde artsen en specialisten kunnen ingrijpen.

Uit een kind is veel te halen, veel goeds en veel kwaads. Laten wij opvoeders alleen het eerste doen.

Wij bouwen onze verwoeste steden op. Aan die opgave onttrekt zich niemand. Van nog meer waarde is het opbouwen van Neerlands jeugd, van wie groote zedelijke waarden verwoest zijn. Wilt Gij, Nederlanders, U aan deze taak onttrekken?

Opvoeders geeft u op en bouwt mede, ouders vertrouwt Uw kinderen toe aan den NATIONALEN JEUGDSTORM.

N.S.V.O. NIEUWS

DE BETUWE BLOEIT....

Op Donderdag 24 April werden de vrouwen in de West-Betuwe naar Tiel en Geldermalsen geroepen, om de eerste vergadering van de N.S.V.O. in dit gewest bij te wonen.

Kamske Van Achterberg uit Arnhem zette in een gloedvolle rede doel en streven der N.S.V.O. uiteen.

Alle aanwezigen op beide vergaderingen, gaven zich direct als lid op.

Groepen werden gesticht te Tiel, Geldermalsen, Beusichem, Zalt-Bommel en Culemborg.

Door de landelijk leidster werd kamske E. van Rije-Paulides te Buurmalsen als voorloopig kringleidster voor Kring 21 District 17 aangesteld.

Ook in de Betuwe wint de nationaal-socialistische gedachte, ondanks terreur en tegenwerking, veld.

NIEUWS UIT DRENTHE

EMMEN

Op 16 April hield kring Emmen der N.S.B. in het kringhuis een bijeenkomst, welke zoo druk werd bezocht, dat de aangewezen zaal te klein bleek en men voor nieuwe ruimte moest zorgen.

Kring 73 groeit, dat blijkt wel uit deze groote opkomst. Het is dan ook zeer verheugend, dat er steeds meer vrouwen in onze organisatie gaan belangstellen en niet doof bleven voor onze roepstem.

De bijeenkomst werd geopend door de districtsleidster, kam.ske Smit, die de aanwezigen hartelijk welkom heette.

De districtsleider van Drenthe, kam. Dieters — boer Dieters, zooals deze ons allen wel bekende kameraad alom in de Beweging wordt genoemd — sprak dezen avond eens bij uitstek tot de vrouwen. Hij behandelde de taak van de vrouw Spr. vertelde uit zijn ervaringen eertijds in de Tweede Kamer waar het lid Braat eens tot een vrouwelijke collega zeide: „Vrouw, Uw plaats is niet hier; ga naar huis kousen stoppen en aardappelen schillen!" Hierin ligt veel juistheid opgesloten, want de Kamer is niet de aangewezen plaats voor de vrouw. Haar taak ligt elders en haar arbeidsterrein in het volk is zeer uitgebreid.

Door kam.ske Smit werden er nog eenige aangelegenheden van huishoudelijken aard besproken. O.a. wekte zij op dat zij, die dit nog niet hebben, zoo spoedig mogelijk een abonnement op „De Nationaal-Socialistische Vrouw" moesten nemen. (Wij betwijfelen niet of er zal een vlot gehoor hieraan worden gegeven en er zal een stroom van nieuwe abonnementen uit Drenthe in Postbus 2, Leiden terecht komen! — Noot opst. De N.S.V.).

Hoeveel onze kameraadskes in Drenthe ervoor over hebben hun bijeenkomsten bij te wonen, moge blijken uit het feit, dat velen onder hen anderhalf uur heen en nog eens anderhalf uur terug moesten fietsen!

Ook de groepen Emmen en Klazienaveen kunnen terugzien op een welgeslaagde vergadering. Kam. Ir. Thijn hield een zeer nuttige lezing voor de kameraadskes, hoe hun kamerplanten goed te behandelen. Iets wat van niet te onderschatten beteekenis is, want elke goede huisvrouw moet het tehuis voor man en kinderen zoo gezellig mogelijk maken en daarbij spelen onze kamerbloemen en -planten een belangrijke rol.

SMILDE

Er komt jong leven in de groep Smilde. Het ledenaantal is binnen korten tijd verdubbeld. De jeugdstorm marcheert en de vrouwen werken op haar beurt voor de stormers en stormstes en de meeuwen. Thans is men druk bezig met het naaien van de mutsen

NORG

Bij de oprichting van deze groep, nu een klein half jaar geleden, waren er twaalf kameraadskes uit de provincie Groningen. Friesland en Drenthe tezamen, die deze groep vormden.

Thans kon men, ja moest men tot splitsing overgaan en heeft iedere nieuwe groep op zichzelf weer het dubbele aantal leden dan die éne groep bij de oprichting!

ROLDE—ASSEN

Ook hier zijn nieuwe groepen gekomen en is het ledental verdubbeld.

Uit deze berichten blijkt wel hoe de N.S.V.O. haar weg in Drenthe vindt!

Drentheland ontwaakt!

GRONINGEN

De zaal van Hotel „De Pool" was dien Dinsdagavond, 2 April j.l. stampvol met kameraadskes die kwamen luisteren naar een voordracht van kam Van Hees.

De districtsleidster, kamske Bakker-Braamse, opende deze bijeenkomst met eenige huishoudelijke mededeelingen.

Daarna was het woord aan kam. Van Hees. De avond stond in het teeken van Vlaanderen. Kam. Van Hees wees er op, dat de Vlamingen geen stamverwanten, maar volksgenooten van ons zijn en dat de menschen in het Noorden van ons land dit nog maar al te weinig beseffen.

Vlaanderen moest altijd de slagen opvangen; het was en is nog het staatblok van de Dietsche gemeenschap. Maar ondanks knechtschap en onderdrukking stierf de Vlaamsche geest niet. Altijd stond er weer een groep vurige nationalisten op, die den strijd voor Vrijheid van Land en Tale opnam.

Eén van deze strijders is de jonggestorven Vlaamsche dichter Albrecht Rodenbach, van wien kam. Van Hees een drietal gedichten voordroeg. Eveneens droeg hij enkele gedichten van Wies Moens, René de Clercq en Van Kersbergen voor.

Na de rustpoos werden enkele Noord-Nederlandsche gedichten, o.a. van ds. Regius voorgedragen en tot slot enkele over den strijd der Boeren tegen de Engelschen.

Een dergelijke avond draagt er veel toe bij den band tusschen Zuid- en Noord-Nederlanders strakker aan te halen.

HOOGEZAND

Op 23 April heeft kring Hoogezand der N.S.V.O. in de Concertzaal van Hotel Faber zijn maandelijksche Vormingsavond gehouden.

Na een inleiding van de kringleidster sprak kam. mr. Feitsma uit Groningen voor de pl.m 120 leden en genoodigden over zijn ervaringen, opgedaan tijdens zijn verblijf in Ned.-Indië, waar hij verschillende functies bekleed heeft bij de rechterlijke macht.

Mr. Feitsma vertelde o.a. hoe na de oprichting van de Oost-Indische Compagnie, ons gezag in Indië steeds werd uitgebreid De geschiedenis van ons Indië werd in het kort nagegaan tot de jaren welke mr. Feitsma en zijn gezin in Indië woonachtig was. Op boeiende wijze behandelde spreker het leven van de Nederlandsche mannen en vrouwen. Vooral het gezinsleven interesseerde onze kameraadskes natuurlijk zeer.

Uit de vele vragen, die in de rustpoos werden gesteld, bleek, hoe weinig over het algemeen men hier weet van het leven in Indië en hoe verbazend veel interesse in ons land hier toch voor bestaat.

Nadat de kringleidster de aanwezigen uitnoodigde op de groote bijeenkomst op 29 Mei a.s. te komen, werd deze zeer leerrijke avond besloten met het zingen van „Alle man van Neerlands stam" en een krachtig Hou-Zee voor onzen Leider.

Er zij nog vermeld, dat op 29 Mei a.s. de kameraden Melchert Schuurman en Van Hees voor zang en voordracht zorgen.

Nederlanders

Wij zijn het volk van deze lage landen.
Naar d' eigen aard en aanleg toegerust
Met vastberaden wil; hardnekkig, doelbewust,
Zoo nemen wij ons lot in onze sterke handen.

Wij zijn de stille ploegers en de zaaiers,
De taaie werkers van den zwaren grond.
Wij strooien, mild van hart en hand, het zaad in 't rond.
Zoo wacht het rijpend goudgeel graan de zeis der maaiers

Wij leggen dijken langs de groene waarden
En bruggen in de waterrijke gouw,
Bedwingen 't woelig meer tot vruchtbare landau.
Zoo werven wij, behoedzaam voet voor voet, de aarde.

Wij zijn de pioniers der verre landen.
Ons oog tuurt in het wazig-blauw verschiet.
Ons deert de wijde zee, de woeste golfslag niet.
Zoo wappert onze vlag fier op de Oosterstranden.

Wij spreken nuchter, koel, wèl-overwogen,
En kijken eerst de kat eens uit den boom.
Besluiten nemen wij bedachtzaam, en wat sloom,
Maar wijken niet van 't pad, en houden 't doel voor oogen.

Wij zijn het volk van deze lage landen.
Het erf der vad'ren is ons hoogste goed.
Van 't oud-Germaansche ras, en van 't Germaansche bloed!
Zoo nemen wij ons lot in onze sterke handen.

G. E. MONSEES – VAN DER VEEN

Op 21 April j.l. sprak kamske G. E. Monsees-v. d. Veen voor kring-Noord der N.S.V.O. te Rotterdam.

De kringleidster opende met een woord van welkom en sprak haar blijdschap uit over de groote opkomst.

Het onderwerp welk de spreekster behandelde was „De vrouw in den ouden en den nieuwen tijd".

In verhalenden trant teekende spr. ons de vrouw door den loop der tijden; de steeds stijgende trap der ontwikkeling en ontwaking der vrouw, om dan aan het eind stil te staan bij de vrouw van nu.

Spreekster wees ons op de bewustwording van die vrouwen, die toetreden tot de N.S.V.O. Zij weten, dat ons volk in nood is en hoe zeer de jeugd behoefte heeft aan tucht en orde en daaraan zal de nat.-soc. vrouw en moeder haar krachten wijden.

Vervolgens gaf kam.ske Monsees nog eenige van hare gedichten ten beste.

Tot slot sprak kam.ske Schreuders nog eenige woorden voor „Hulp in de Huishouding" en deed een beroep op alle kameraadskes.

Op 30 April hield kam-ske Keers—Laseur een voordracht voor Kring 19, Hillegersberg.

Zij toonde aan dat het besef waarachtig vrouw zijn in dezen tijd feitelijk niet nieuws is. Spr. teekende de vrouw in de middeleeuwen en vooral in de z.g. Gouden Eeuw tijdens welke de vrouw leefde in een tijd van grooten opbloei. Doch rijkdom in geld schenkt geen geluk! Dat heeft die tijd bewezen. De nationaal-socialistische vrouw zoekt haar geluk in het verrichten van haar plicht.

De N.S. Moeder zal in dien geest de opvoedster van het komende geslacht zijn en als pionierster van den nieuwen tijd zal zij het niet gemakkelijk hebben.

STADSKANAAL

Op 15 April werd door groep 5 der N.S.V.O. van kring 89, district II, de eerste bijeenkomst gehouden.

De kringleidster zette beknopt maar duidelijk doel en streven der N.S.V.O. uiteen. Hierna besprak de groepsvrouw van de nieuw gevormde groep het werkprogramma.

Zij wees er op, dat het ledental in deze groep al in het begin groot was, maar dat dit nog niet het werk was van de kameraadskes uit de nieuwe groep zelf. Ze dankt haar sterkte in ledental aan het pionierswerk van de genoodigden op dezen avond. Thans komt echter de beurt aan de kameraadskes uit deze groep zelf.

Met het zich beschikbaar stellen voor de Sociale Zorg werd al een goed begin gemaakt.

De groepsleider van groep V juichte de oprichting van deze N.S.V.O.-groep toe en sprak den wensch tot een prettige samenwerking uit. De districtsleidster sloot de bijeenkomst met een korte toespraak.

Op 16 April werd in het districtshuis voor de kameraadskes uit kring 89 een vormingsavond gehouden.

Kam. dr. Van Heuvelen uit Veendam sprak over het onderwerp: „De hygiëne ten Plattelande".

Hij gaf den indruk weer, die dr. Conti op zijn reis in Nederland had gekregen.

Naast het weder gezond maken van den zieke zal er zeer veel zorg besteed worden aan den gezonden mensch om de ziekte te voorkomen. Het geheele volk dient er van doordrongen te zijn dat betere woningtoestanden, doelmatiger kleeding en voeding en het beoefenen van doelmatige sport belangen zijn, die niet hoog genoeg geschat kunnen worden.

Het groote geheim van jong te blijven, in spijt van de klimmende jaren en zilver doortrokken haren is: in onze ziel de harmonie bewaren.

ZEIST

Op 28 April hield de afd. Zeist haar eerste propagandavergadering.

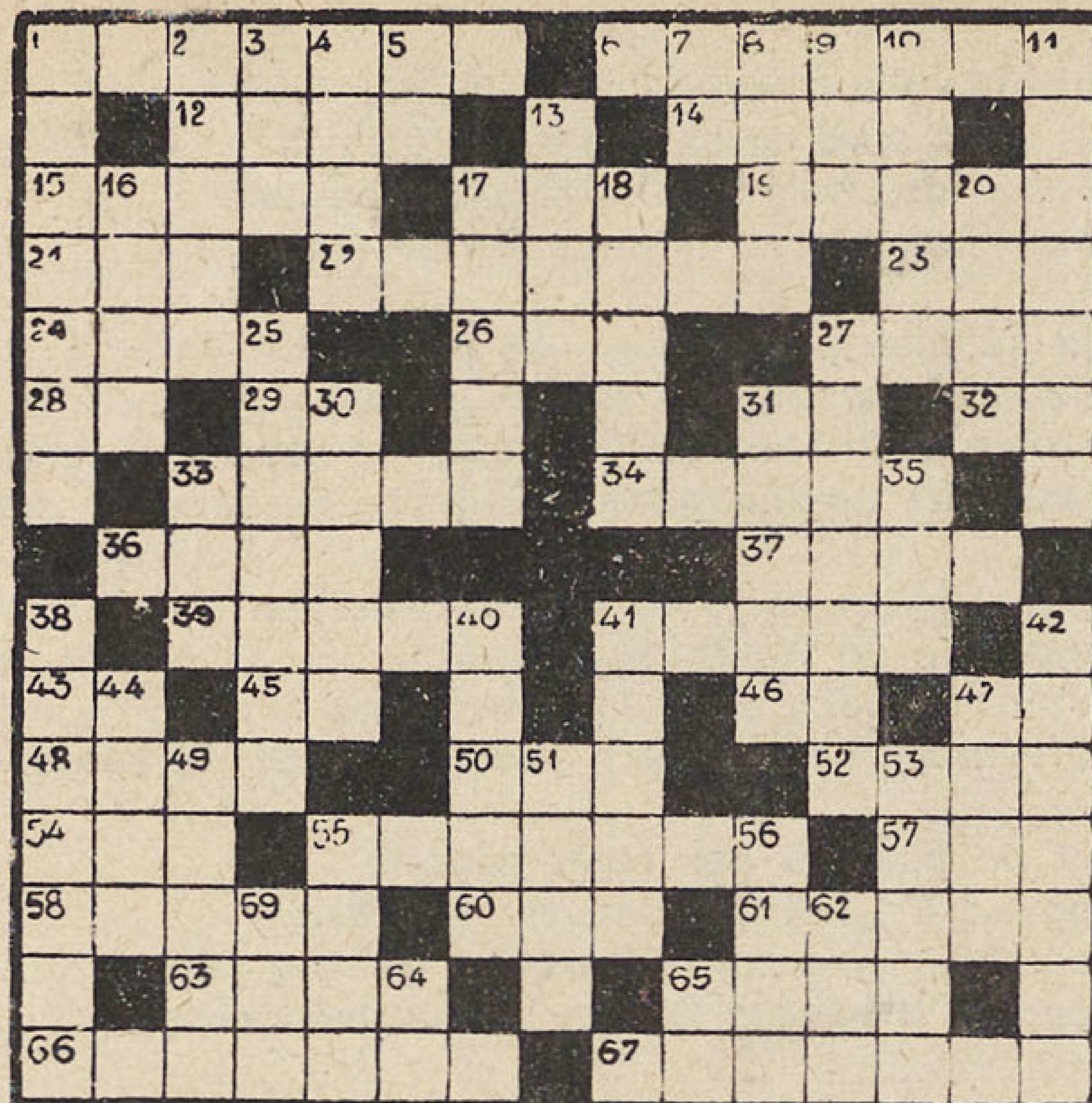
De groepsvrouw opende met een kort woord de vergadering, waarin zij vooral de vrouwen in de N.S.B. opwekte lid te worden van de N.S.V.O. en mede te helpen onze organisatie op te bouwen.

Daarna gaf kam.ske Monsees—Van der Veen een overzicht van de interne organisatie der N.S.V.O. en haar doel en streven.

Na de rustpoos droeg kam.ske Monsees eenige door haar zelf gemaakte verzen voor welke voordracht aller waardeering wegdroeg.

De N.S.V.O. afd. Zeist kan op een goed geslaagden avond terugzien en wij zijn er zeker van, dat het hier niet bij blijft.

WAT IS EEN KRUISANAGRAM?

Wat is een kruisanagram?

In de omschrijvingen, welke bij een kruiswoordpuzzle gegeven worden, komt zoo nu en dan wel eens een letterkeer (anagram) voor; onder een anagram verstaat men een verschikking van de letters van een woord om andere woorden te vormen (Tesselschade — Sachte Sedeles).

Bijgaande figuur is een figuur voor een kruiswoordpuzzle; inplaats van de omschikking der woorden zijn de anagrammen der woorden opgegeven. Men zal dus begrepen hebben, wat er gebeuren moet.

De goede woorden, die van deze hier gegeven woorden gevormd moeten worden, dienen dus in de figuur te worden ingevuld.

Ziehier deze woorden:

Horizontaal: 1 Brednan, 6 deliwan, 12 deel, 14 enne, 15 aalre, 17 Eem, 19 temer, 21 Eef, 22 stelaat, 23 les, 24 tref, 26 ala, 27 tins, 28 oe, 29 dr., 31 pa, 32 em, 33 kodor, 34 kreel, 36 mare, 37 melk, 39 memno, 41 glies, 43 at, 45 ae, 46 nr., 47 lt, 48 deal, 50 lee, 52 rage, 54 mer, 55 rullken, 57 pom, 58 riemm, 60 iwe, 61 gaide, 63 Made, 65 lava, 66 tongene, 67 kervans.

Verticaal: 1 Fleban, 2 leera, 3 Len, 4 leed, 5 de, 7 ne, 8 Meie, 9 eel, 10 Annet, 11 rodsten, 13 team, 16 oera, 17 daman, 18 Trees, 20 mile, 25 rommelt, 27 spilgen, 30 Madoe, 31 krake, 33 r.k.o., 35 els, 38 grastin, 40 euwin, 41 gella, 42 perssla, 44 dame, 47 grot, 49 neemm, 51 mile, 53 ileme, 55 trak, 56 rana, 59 doe, 62 kad, 64 em., 65 a.v.

De oplossing dezer puzzle kan worden ingezonden binnen acht dagen na de verschijning van dit nummer aan het volgende adres:

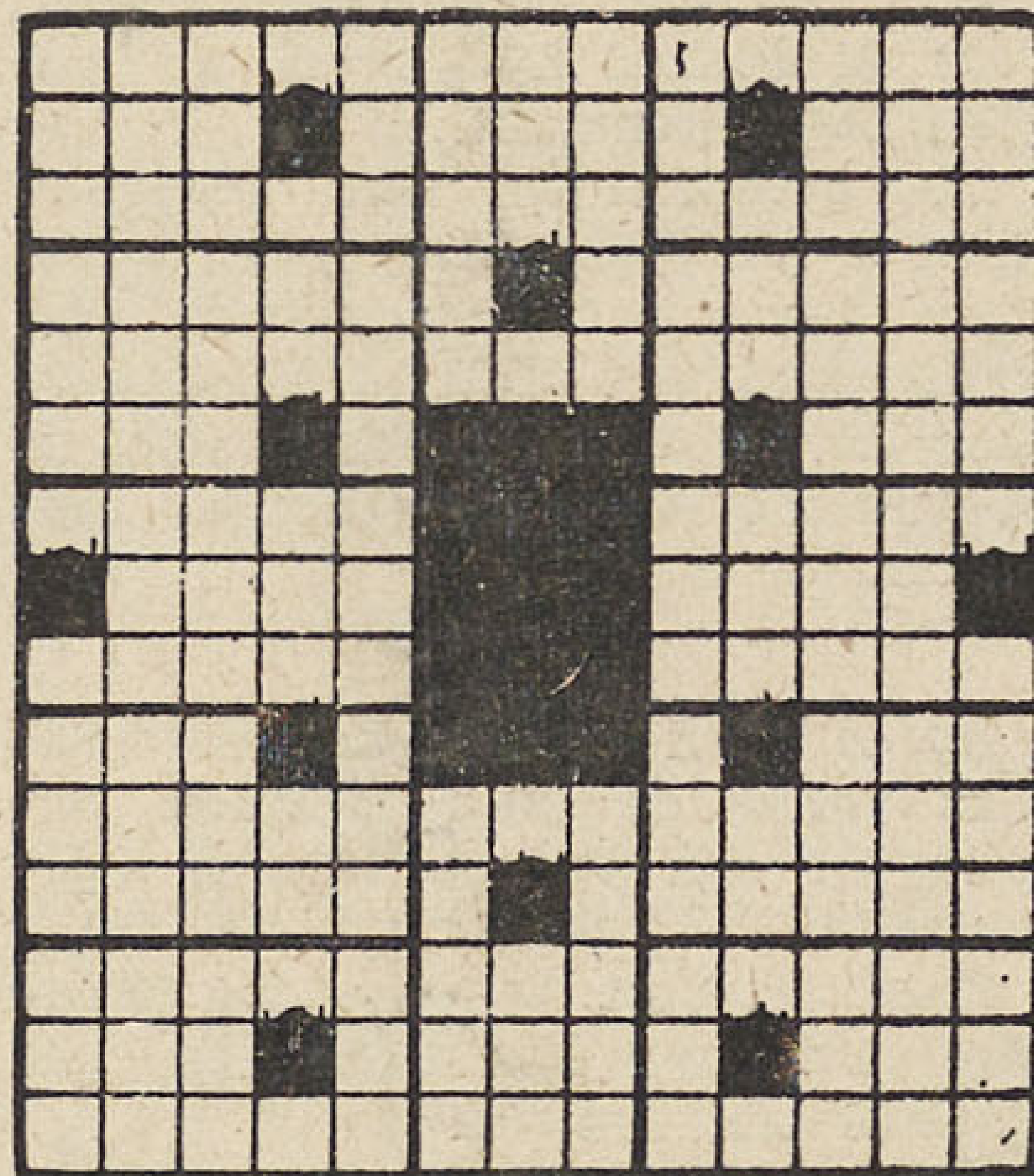
Puzzle-Rubriek
„De Nationaal-Socialistische Vrouw",
Kaiserstraat 9,
Leiden.

Als prijzen voor de juiste oplossingen worden wederom een drietal fraaie boekwerken beschikbaar gesteld.

Over deze rubriek kan géén briefwisseling worden gevoerd!

Het verkavelingsprobleem

In de praktijk hebben verkavelingsvraagstukken in het verleden vaak aanleiding tot groote moeilijkheden gegeven Ook onze verkaveling, in ons vorige nummer als probleem opgegeven, schijnt een bron van moeilijkheden geweest te zijn. Het is zelfs zóó, dat geen enkele inzending ditmaal juist was.

Bijgaande figuur laat u de oplossing van het verkavelingsvraagstuk zien. Men vindt 12 stukken van dezelfde groote, en verder 6 rijen met elk 4 huisjes. Er zijn 2 verticale en 4 diagonale rijen.

„Functionaris-vrouw"

Een kameraadske, de vrouw van een functionaris der Beweging, die veel alleen moet zitten en dikwijls de huiselijke moeilijkheden zelf moet oplossen, richt zich tot haar lotgenooten:

Aan de vrouwen van onze functionarissen.

't Is vaak moeilijk de vrouw van een functionaris te zijn en toch opgewekt te blijven. Vooral als de man forens is en dus den heelen dag van huis.

's Avonds komt hij thuis, eet haastig, kijkt de krant door en moet weer weg. Vergadering, groepsraad, kringraad, W.A.-dienst, verspreiden...... vult u zelf maar in.

We hebben moeilijkheden met de kinderen of het huishouden of alleen maar behoefte om eens met een gelijkgestemde ziel te praten. En nooit is daar tijd voor.

We gaan dan zitten kousen stoppen of lezen wat, maar voelen ons toch wel wat verwaarloosd. En als onze man dan thuis komt is de verwelkoming niet heelemaal je dàt.

Kameraadskes, wanneer we in zoo'n stemming zijn, laten wij dan even denken aan de kameraadskes, moeder en vrouw, die een onnoemelijk verlies leden door den dood van man of zoon!

Onze mannen kunnen tenslotte nog altijd weer thuis komen en als er iets is, waar we werkelijk alleen niet uit kunnen komen, zullen we hem toch straks daarover kunnen spreken.

Laten wij ons even indenken hoe genoemde kameraadskes het op zoo'n zelfde uur hebben.

Zij zullen ook iederen avond de bekende vertrouwde voetstappen hooren en dan.... komt hij niet!"

Wij van onzen kant zouden er nog aan willen toevoegen: gun u den tijd niet over uw „eenzaamheid" na te denken. Er is zooveel werk voor u in de N.S.V.O.......!!